

На світі вже давно ведеться,  
Що нижчий перед вищим гнеться,  
А більший меншого кусає та ще й б'є —  
Затим що сила є...  
Примір не довго б показати,  
Та — цур йому! Нащо чіпать?..  
А щоб кінці як-небудь поховать,  
Я хочу байку розказати.  
Улітку, саме серед дня,  
Пустуючи, дурне Ягня  
Само забилося до річки —  
Напитися водички.  
От чи пило, чи ні — глядить:  
Аж суне Вовк — такий страшенний  
Та здоровенний!  
Та так прямисінько й біжить  
До бідного Ягняти.  
Ягняті нікуди тікати;  
Стоїть, сердешне, та дрижить...  
А Вовк, неначе комісар, кричить  
(Він, щоб присікаться, знайшов причину):  
— Нащо се ти, собачий сину,  
Тут каламутиш берег мій  
Та квапиш ніс поганий свій  
У чистую оцюю воду?  
Та я тобі за сюю шкоду  
Ти знаєш, що зроблю?..  
Як муху, задавлю!  
— Ні, паночку,— Ягня йому мовляє,-  
Водиці я не сколотив,  
Бо ще й не пив;  
А хоч би й пив, то шкоди в тім немає,  
Бо я стою зовсім не там,  
Де треба пити вам,  
Та ще й вода од вас сюди збігає...

— Так себто я брешу? — тут Вовк йому гукнув. —  
Чи бач! Ще і базікать стало...  
Такого ще поганця не бувало!..  
Здається, ти й позаторік тут був  
Та капості мені робив... Тривай же!  
Ти думаєш, що я забув?  
— Помилуйте! — йому Ягнятко каже,-  
На світі я ще й году не прожив.  
— Так брат твій був.  
— Нема братів.  
— Так, може, батько,  
Коли не дядько...  
Або ж хто-небудь з ваших був...  
Хіба не знаю я, не чув,  
Що ви усі мене б із'їли,  
Якби вловили?  
Собаки й вівчарі твої,  
Усі ви — вороги мої:  
Од вас мені життя немає...  
Ще мало я терпів?  
— Так чим же я вам досадив? —  
Ягнятко, плачучи, питає.  
— Цить, капосне! Либонь, не знає...  
Ще й огризається, щеня!  
Що ти за птиця?! Ти — Ягня!  
Як сміло ти мене питати?  
Вовк, може, їсти захотів!..  
Не вам про теє, дурням, знати! —  
І —Вовк Ягнятко задавив...  
Нащо йому про теє знати,  
Що, може, плаче бідна мати  
Та побивається, як рибонька об лід:  
Він Вовк, він пан... йому не слід...